

ruku, dsa kapno jomu s wozowu, a dalej schegno won s tym juskajuzym schegom.

S torma praštozu te plomeňa k nebjju a swěsche daloko do hokotnosći.

Ga pschibliža se drugi scheg. Popajženze, po towšyntach se wšchakeje bronj, to su našche sbite, psched někotarymi dnami hyschczi tač wjašole, dobyšcha wěste wojaki. Woni pschidu bžes bronj, srosrywane, šakurjone, sdušchone, kaž šlezynáre, — hobstupjone wot nimškich wojakow, kenž jich pschejz wedu do dalokeje zušby. Zo to možno? Kanuny, mitrailljese, wose a šchaki rěd, zeke bataillonj! Kaše ponižanje, kaše sejgrasche! Woni se chweju, na šmersch muzne wot teje dlujkeje bitwy, blěde dla tšchacha a šiblije, zo pomozny! Vorwärts! sui jim do hušchowu a młoge štarženje jich pogonijo, a woni nešmeju pišnušch, šchak su te pobite! Tač młogi našchych snatych šiwno nam hyschczi boženje, ale my namžomy jomu niz šobu dasch ako šdychneňe. Zo jo płažuzny scheg. — Šijscho boženje, wy se šromotu pošchyte šnanki šajžoneje welišnosći! Ta gluša jo se minuła. Šijscho boženje, wy negluzne hopry Napoleonskich a franzojskich grěchow! Ta šchtunda tog hoplašcheňa jo pschischła.

Zašchyna nož po bitwe.

To plome w zerkwi grysascho pomatem dalej a dalej. Čhto teč dejak jomu hoborasch? Psches drogu nicht namožascho, dofulž nepschěstawajuzny wojnstwo mimo schegnešcho, — te popajžone dołoj, dobywate